

at gjøre, har det været fra Private, som jeg ikke her offentlig vil omtale, at den øvrige Sum skulde komme, men den skal ikke reises af Egnens Beboere, og derved falder altsaa denne hans Betænkelse bort. Nu formener jeg jo rigtignok, at, naar vi huffe paa, at Thy er den eneste Provinds i Danmark, der endnu ikke har faaet nogen tidsvarende Kommunitation, saa følger deraf, at det høie Thing, hvis der kan tilbydes en billig og hensigtsmæssig Udvei til at opnaa en Jernbane i Thy, ikke vil kunne negte sit Samtykke dertil (Afbrydelse); ja, jeg paaftaar, at Thinget er under et saadant moralsk Tryk ved, hvad der i de foregaaende Aar er passeret, at det ikke vil kunne negte sit Samtykke, hvis der virkelig foreligger et billigt og rimeligt Forslag til at opnaa en Jernbane i Thy. Svad dette sidste Punkt angaar, da stiller jeg mig paa det samme Standpunkt som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) og siger: Vi skulle selv undersøge og overveje, om det, der foreslaas, i Virkeligheden er hensigtsmæssigt og forsvarligt, førend vi give vort Samtykke dertil, og det er da hverken ham eller mig nok, at de kommunale Autoriteter have givet deres Samtykke dertil. Derom haaber jeg altsaa, at vi nok skulle blive enige, men jeg har faaet en anden Betyrning, som er fremstaaet under denne Forhandling, og som har gjort det Hele meget mere betænkeligt og broget, end det var, da jeg traadte herind i Salen. Jeg har nemlig hørt saa mange Røster, Anskuelser og Meninger her i Salen, der ligesom de mange, man har hørt udenfor Salen, ere byggede paa et saare overfladigt Kjendskab til de Forhold, hvorom der er Tale. Dette er det mest Foruroligende i denne Sag, at der er kommet en saadan Svirvel af Meninger, hvoraf Spørgsmaalet gjøres afhængig, at man kommer til at nære den største Tvivl om, hvorvidt man ud af denne Svirvel kan komme til en bestemt Mening, hvorom alle Parter kunne være enige. Jeg vil derfor bede og paa det Barmeste opfordre det høie Thing til at se at fjerne fra dette Spørgsmaal Alt, hvad der egentlig ikke vedkommer det; thi ellers bliver det tydeligt, at Thy vil blive den, som det kommer til at gaa ud over. For det Første vil jeg nu med Henhyn til Dæmningsspørgsmaalet bemærke, at jeg ingenlunde har Noget mod Dæmningen i og for sig. Der, som man kunde opstille et praktisk Forslag til Opførelse af en saadan Dæmning, hvorved den østlige Del af Limfjordens Røster kunde blive beskyttet mod disse Overflymmelser, uden at Offrene overføre de pekuniære Kræfter, man kunde til-

veiebringe, og som man kunde finde svarende til Formaalets Størrelse, saa skulde jeg med største Beredvillighed understøtte et saadant Forslag; men der foreligger efter min Overbevisning i Alt, hvad der er fremkommet mundtlig, skriftlig eller trykt, ikke Noget som helst, hvorpaa man virkelig kan begrunde en Dom i saa Henseende. Jeg har heller ikke tilstrækkelig lokal Kjendskab til at kunne fælde nogen Dom om dette Spørgsmaal, men jeg har dog beskæftiget mig ikke saa lidt med Limfjorden. Paa tre forskjellige Strækninger af Fjorden, hvor jeg har neblagt undersøgte Telegrafledninger fra Ryst til Ryst, har jeg foretaget ikke saa ubetydelige Undersøgelser af Jordbunden, og jeg har set, hvor aldeles stoffende Forholdet viser sig ved den flygtige Undersøgelse imod, naar man kommer til den grundige. Paa sine Steder, hvor man i en større eller mindre Dybde havde troet at støde paa fast Bund, er man ved at gjennembyrde det øverste fastere Lag kommen til et nedenunder liggende blødere Lag, hvor man undertiden kunde gaa 30—40—50 Fod ned i den bløde Grund, inden man naaede den virkelig faste Undergrund. Saaledes har jeg fundet Forholdene i den Grad vanskelige at bedømme, at det kun gennem de mest omfattende, kostbare og grundige Undersøgelser er muligt at danne sig en virkelig begrundet Mening om, hvad en Dæmning over Limfjorden vil kunne koste, og jeg idetmindste har ikke hidtil nogetsteds kunnet træffe paa eller erholde saa fuldstændige Oplysninger, at der derpaa kunde baseres en paalidelig Beregning over Udgifterne dertil. Saa længe Sagen staar paa det Standpunkt, synes jeg, det er aldeles ønskeligt at drøfte Dæmningsspørgsmaalet; thi derom maa Alle dog vistnok være enige, at hvor kostbare og værdifulde de paagældende Ryststrækninger end kunne være, kunne Dæmningsomkostningerne muligen blive mange Gange større end Værdien af al den Odelæggelse, der kan gjøres paa Ryststrækningerne. Det maa altsaa først være nogenlunde sikkert, hvad Dæmningen vil koste, inden vi kunne drøfte denne Sag videre. Angaaende den Lånke, som blev udtalt af det ærede Medlem for Vrå (Steenstrup), at en Jernbane burde lægges vestlig over Landtungen ved Agger og Harboøre, skal jeg bemærke, at en dermed beslægtet Lånke blev udtalt af det ærede Medlem for Lemvig (Aberg) og indenfor den af sidstnævnte stillede Begrænsning er denne Lånke mig ikke fremmed — jeg har end ogsaa en vis Tilbøjelighed til at godkende den til Grund for samme liggende Anskuelse. Svad han har udtalt, synes naturligt og vel begrundet, i det Mindste